ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **P. Ř.,** zastoupený JUDr. Zbyškem Kordačem, advokátem se sídlem Na Florenci 15, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 30. 4. 2014, č. j. 59 Af 21/2013 – 105,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozsudkem ze dne 30. 4. 2014, č. j. 59 Af 21/2013 – 105, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 3. 6. 2013, č. j. 13829/13-5000-14102-707678, kterým byl změněn dodatečný platební výměr Finančního úřadu v Tanvaldě (dále jen „správce daně“) ze dne 10. 9. 2012, č. j. 43543/12/188970507269, o dodatečném vyměření daně z příjmů fyzických osob ve výši 301.232 Kč za zdaňovací období roku 2006 tak, že byla provedena pouze změna údaje o bankovním spojení a lhůtě splatnosti doměřené daně. Krajský soud v odůvodnění rozsudku předně uvedl, že se ztotožňuje se závěrem odvolacího finančního ředitelství, že správce daně získal informace o slovenských subdodavatelích P. V. a B. Z. a jimi vystavovaných daňových dokladech, které stěžovatel zahrnul do daňové evidence a uplatnil částky v nich uvedené jako daňové výdaje, na základě mezinárodního dožádání, tedy nikoli svědeckou výpovědí nebo místním šetřením. Mezinárodní dožádání bylo provedeno na základě ust. § 4 zákona č. 253/2000 Sb., o mezinárodní pomoci při správě daní, ve znění pozdějších předpisů, v návaznosti na směrnici Rady 77/799/EHS ze dne 19. 12. 1977 o vzájemné pomoci mezi příslušnými orgány členských států v oblasti přímých daní (dále jen „směrnice Rady“) a smlouvu mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z přijmu a majetku, publ. pod č. 100/2003 Sb. m. s. (dále jen „smlouva o zamezení dvojího zdanění“). V této souvislosti poukázal krajský soud

na rozsudek ze dne 21. 1. 2014, č. j. 1 Afs 73/2011 - 167, v němž se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval výkladem směrnice Rady ve vztahu k právům plynoucím daňovým subjektům členských států EU v případě mezinárodního dožádání s ohledem na závěry vyslovené v rozsudku Soudního dvora EU ze dne 22. 10. 2013 ve věci C-276/12, *Jiří Sabou proti Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu.* S ohledem na závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v citovaném rozsudku pak hodnotil postup správce daně v dané věci. Správce daně prostřednictvím ministerstva financí zaslal žádost ze dne 7. 4. 2010, č. j. 14798/10/188930505375 daňové správě Slovenské republiky o prověření věrohodnosti faktur vystavených P. V. a B. Z., neboť vznikly pochybnosti, zda stavební práce fakturované těmito subdodavateli byly skutečně provedeny v rozsahu uvedeném na fakturách. Podle jejího obsahu žádal správce daně o prověření uvedených daňových subjektů a ověření, zda předmětné faktury vystavily, zda částky na nich uvedené zahrnuly do svých zdanitelných příjmů, jakým způsobem došlo k úhradě a zda se v jejich účetních dokladech případně nacházejí jiné doklady a písemnosti související se stěžovatelem. Přílohou předmětného dožádání byl seznam faktur vystavených P. V. a B. Z., které stěžovatel předložil v průběhu daňové kontroly. Správce daně přitom nežádal o výslech svědků, a proto ani slovenskou daňovou zprávu nežádal, aby ho o konkrétních krocích informovala. Na základě této žádosti slovenská daňová správa oba daňové subjekty vyzvala k předložení relevantních daňových dokladů a nechala je se k věci vyjádřit. Postupem správce daně, který ani nevyslýchal svědky, ani neprováděl místní šetření, tak nemohla být porušena stěžovatelova procesní práva podle ust. § 96 odst. 5 a 6 zákona č. 280/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád). Krajský soud také poukázal na to, že v době, kdy bylo o mezinárodní dožádání správcem daně požádáno a slovenská daňová správa informace o subdodavatelích získávala, daňový řád, jehož porušení stěžovatel namítá, ještě nebyl účinný, nicméně shodná procesní práva daňovým subjektům zajišťoval i zákon č. 337/1992 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). Podle protokolu o ústním jednání konaném dne 27. 4. 2011 byl stěžovatel seznámen nejen s žádostí správce daně o mezinárodní dožádání, ale především s informacemi a listinami získanými slovenskou daňovou správou. Měl tedy možnost se ke zjištěným skutečnostem vyjádřit, což také učinil. Krajský soud přitom považoval za podstatné, že správce daně s informacemi získanými na základě mezinárodního dožádání v průběhu daňové kontroly pracoval. V případě faktur vystavených P. V. získal na základě jím sdělených skutečností ohledně úhrad faktur potvrzení o tom, že tomuto subdodavateli stěžovatel na účet vedený u České spořitelny, a. s. (na cizí jméno) skutečně uhradil celkem 85.233 Kč. Protože stěžovatel další úhrady v hotovosti nedoložil, akceptoval jako daňové náklady tuto částku. Dále správce daně zohlednil, že stěžovatel zaplatil za stavební práce provedené B. Z. celkem částku 350.000 Kč, což považoval za prokázané fakturami č. 1 – 4 získanými od tohoto subdodavatele, který jejich úhradu potvrdil. Následně byl stěžovatel vyzván, aby prokázal i úhradu zbývajících faktur tomuto subdodavateli, což ale neučinil. Proto krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel nebyl v průběhu správního řízení nijak zkrácen na svých procesních právech. Informace a listinné důkazy získané v rámci mezinárodního dožádání byly použitelné a správce daně je dále prověřoval. Krajský soud také zdůraznil, že stěžovateli bylo umožněno, aby se s informacemi získanými o subdodavatelích a o tom, co k úhradě vystavených faktur za stavební práce uvedli slovenské daňové správě, seznámil, jakož i s listinami o průběhu úkonů slovenské daňové správy a veškerými daňovými doklady zajištěnými v rámci šetření provedené slovenskou daňovou správo. Stěžovatel navrhl doplnění dokazování a správce daně mu vyhověl. Ovšem nenavrhl, aby byli jako svědci vyslechnuti P. V. a B. Z. Krajský soud proto shledal žalobní námitky stěžovatele neopodstatněnými.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti nejprve odkázal na znění ust. § 96 odst. 5 daňového řádu s tím, že totožná práva daňovému subjektu přiznával i zákon

o správě daní a poplatků. Stěžovatelovo právo být včas vyrozuměn o provádění svědecké výpovědi, být přítomen výslechu svědka a klást mu otázky však bylo v řízení předcházejícím vydání správního rozhodnutí porušeno. Stěžovatel totiž nebyl vyrozuměn o svědecké výpovědi P. V. ve dnech 28. 6. 2010 a 6. 7. 2010 a B. Z. dne 26. 7. 2010. Krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, když dospěl k závěru, že uvedené úkony nebyly svědeckými výpověďmi. Stěžovatel kategoricky odmítl argument, že se v případě P. V. a B. Z. nejednalo o svědecké výpovědi, neboť ze „Zápisnice o ústnom pojednávaní" ze dne 6. 7. 2010, ze dne 28. 6. 2010 a ze dne 26. 7. 2010, které sepsal Daňový úrad Spišská Nová Ves, vyplývá, že v průběhu těchto úkonů byly svědkům kladeny otázky. Vzhledem k tomu nebylo možné upřít stěžovateli právo být přítomen výslechu těchto svědků a klást jim otázky. Stěžovatel odmítá názor, že se nejednalo o svědecké výpovědi jen proto, že byly prováděny na základě mezinárodního dožádání. Rovněž tak odmítá praxi, kdy jsou postupem správce daně zkracována procesní práva daňových subjektů tím způsobem, že se daný procesní úkon odehraje v zahraničí. V daňovém řízení byly zpochybněny faktury třech subdodavatelů stěžovatele. V případě subdodavatele J. K. měl stěžovatel možnost účastnit se jeho výslechu a klást mu otázky. Na základě tohoto výslechu došlo k dodatečnému uznání jím vystavených faktur jako daňově uznatelných výdajů stěžovatele. Informace, které byly požadovány od P. V. a B. Z. byly obdobné těm, které byly požadovány od J. K., v jehož případě nebyly pochybnosti o tom, že se jednalo o výslech svědka. Pokud soudy budou tolerovat takový postup správců daně, může se příště stát, že všechny výslechy svědků budou v daňovém řízení prováděny v zahraničí na základě dožádání a procesní práva českých daňových subjektů tak budou zcela popřena. Stěžovatel přitom v průběhu daňového řízení na porušování svých práv poukazoval. Není tedy správné skutkové zjištění uvedené v napadeném rozsudku, že stěžovatel *„nežádal o provedení svědeckých výpovědí P. V. a B. Z."*. Stěžovatel výslech těchto svědků požadoval, jak vyplývá z jeho dopisu Finančnímu úřadu v Tanvaldě. Důvodně se pak domnívá, že kdyby měl možnost účastnit se výslechu těchto osob, došlo by také k uznání (alespoň části) jimi vystavených faktur, jako daňově uznatelného nákladu stěžovatele. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a rovněž zrušil i rozhodnutí odvolacího finančního ředitelství.

Odvolací finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že se v plném rozsahu ztotožňuje s odůvodněním napadeného rozsudku a odmítlo všechny stěžovatelovy námitky. O správnosti postupu správce daně svědčí rozsudek Soudního dvora EU ze dne 22. 10. 2013, ve věci C-276/12, kde byl vysloven závěr, že unijní právo tak, jak vyplývá ze směrnice Rady a ze základního práva být vyslechnut, musí být vykládáno v tom smyslu, že daňovému subjektu členského státu nepřiznává ani právo být informován o žádosti tohoto státu o pomoc adresované jinému členskému státu, mimo jiné k ověření údajů poskytnutých tímto daňovým subjektem v jeho přiznání k dani z příjmů, ani právo účastnit se výslechů svědků prováděných jiným členským státem. Správcem daně bylo provedeno šetření podle ust. § 4 zákona č. 253/2000 Sb., o mezinárodní pomoci při správě daní, ve znění pozdějších předpisů, a směrnice Rady, nikoliv místní šetření podle ust. § 80 a násl. daňového řádu, jak stěžovatel nesprávně tvrdí. V rámci tohoto mezinárodního dožádání bylo provedeno slovenským správcem daně ústní jednání s výše uvedenými občany Slovenské republiky. Stěžovatel byl s výsledky mezinárodního dožádání seznámen, byla mu správcem daně dána možnost se ke zjištěním a vzniklým pochybnostem vyjádřit. Ke zjištění skutkového stavu uvedlo odvolací finanční ředitelství shodné skutečnosti jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podle jeho přesvědčení napadený rozsudek netrpí tvrzenou nezákonností, a proto navrhlo, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatel v kasační stížnosti sice uvedl, že ji podává také z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. z důvodu nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, ale z jejího obsahu není vůbec zřejmé, v čem je podle jeho názoru napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Zda jeho nepřezkoumatelnost spočívá v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Pouhý odkaz na ustanovení zákona nelze považovat za řádný stížní bod, neboť je zcela obecným tvrzením, ze kterého není patrno, v jakém směru a jakých konkrétních pochybení se měl krajský soud dopustit. Nejvyšší správní soud se otázkou konkretizace stížních námitek zabýval již v celé řadě svých rozhodnutí a např. v usnesení ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 74, vyslovil, že *„není důvodem kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., cituje-li stěžovatel toliko zákonný text tohoto ustanovení nebo jeho část, aniž by jej v konkrétní věci specifikoval, a nekonkretizuje-li vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatele dopustil“*. Z uvedených důvodů se proto Nejvyšší správní soud nemohl nepřezkoumatelností napadeného rozsudku zabývat.

Klíčovou právní otázkou je s ohledem na stížní námitky posouzení, zda bylo v průběhu daňového řízení porušeno stěžovatelovo právo být vyrozuměn o provádění svědecké výpovědi, být přítomen výslechu svědka a klást mu otázky.

Podle obsahu správního spisu zaslal správce daně v průběhu daňové kontroly daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2006 prováděné u stěžovatele prostřednictvím ministerstva financí slovenské daňové správě *„Žádost o poskytnutí informací podle ust. § 4 zákona č. 253/2000 Sb., o mezinárodní pomoci při správě daní, v návaznosti na Smlouvu o zamezení dvojího zdanění mezi ČR a Slovenskou republikou“*. V této žádosti požádal o provedení šetření a zjištění, zda subdodavatelé stěžovatele, mimo jiné P. V. a B. Z., podali přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2006, zda vystavili faktury v žádosti přesně specifikované a zda fakturované práce skutečně provedli. V kladném případě mělo být zjištěno, zda práce prováděli za pomoci zaměstnanců, subdodavatelů nebo ve vlastní režii, zda mají předmětné faktury zahrnuty do daňové evidence a zdanitelných příjmů za rok 2006, jakým způsobem došlo k úhradě a zda se v evidencích těchto subdodavatelů, kromě označených faktur, nacházejí i jiné doklady nebo písemnosti týkající se stěžovatele. Svou žádost správce daně odůvodnil tím, že tyto skutečnosti nemohl ověřit sám, neboť uvedené osoby jsou občany Slovenské republiky a nepodávali v České republice daňové přiznání. Slovenská daňová správa na základě tohoto mezinárodního dožádání provedla šetření, v jehož rámci obě osoby vyzvala k předložení relevantních daňových dokladů s tím, aby se k věci vyjádřily. Tyto skutečnosti vyplývají ze „Zápisnice o ústnom pojednávaní“ ze dne 6. 7. 2010, ze dne 28. 6 2010 a ze dne 26. 7. 2010. Při těchto ústních jednáních slovenská daňová správa položila P. V. a B. Z. pouze dvě otázky, a to zda pracovali v roce 2006 pro český daňový subjekt P. Ř. a zda mohou doložit jimi vystavené faktury tomuto daňovému subjektu.

Jednalo se tedy mimo jakoukoliv pochybnost o mezinárodní dožádání na základě ust. § 4 zákona č. 253/2000 Sb., o mezinárodní pomoci při správě daní, ve znění pozdějších předpisů, v návaznosti na směrnici Rady a smlouvu o zamezení dvojího zdanění. Výkladem směrnice Rady ve vztahu k právům plynoucím daňovým subjektům členských států EU v případě mezinárodního dožádání se zabýval rozsudek Soudního dvora EU ze dne 22. 10. 2013 ve věci C-276/12, *Jiří Sabou proti Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu*. Soudní dvůr EU v tomto rozsudku mimo jiné uvedl, že cílem směrnice Rady je potírání mezinárodních daňových úniků a vyhýbání se daňovým povinnostem a že byla přijata za účelem úpravy spolupráce daňových orgánů členských států s odkazem na rozsudek ze dne 27. 9. 2007, ve věci C-184/05, *Twoh International*. Při odpovědi na mezinárodní dožádání uplatňuje příslušný orgán dožádaného

státu své vnitrostátní právo, zejména vlastní procesní pravidla. Směrnice Rady koordinuje předávání informací mezi příslušnými orgány, přičemž členským státům stanoví určité povinnosti. Tato směrnice však nepřiznává žádná konkrétní práva daňovým subjektům, zejména pak neukládá příslušným orgánům členských států povinnost konzultovat svůj postup s daňovým subjektem. Soudní dvůr EU dále upozornil, že pokud správní orgán zamýšlí přijmout akt proti určité osobě, který nepříznivě zasahuje do jejího právního postavení, musí jí umožnit vyjádřit se ke skutečnostem, na kterých správní orgán zamýšlí založit své rozhodnutí. Rozhodnutí správce daně požádat o pomoc příslušný orgán jiného členského státu a rozhodnutí tohoto orgánu provést výslech svědků ve snaze vyhovět mezinárodnímu dožádání jsou však akty, které do postavení daňového subjektu nepříznivě nezasahují. Daňový subjekt však může zpochybnit informaci, která se ho týká a která byla poskytnuta daňové správě žádajícího členského státu, v souladu s pravidly a postupy platnými v daném členském státě.

V návaznosti na citovaný rozsudek Soudního dvora EU se danou právní otázkou podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 1. 2014, č. j. 1 Afs 73/2011 - 167, kde vyslovil, že *„[s] ohledem na závěry Soudního dvora je evidentní, že směrnice 77/799 zavádí čistě mezistátní režim spolupráce státních orgánů, aniž by jakkoliv upravovala veřejná subjektivní práva daňových subjektů. Vnitrostátní úprava daňového řízení může přiznat daňovému subjektu ve vztahu k žádosti procesní práva, s vědomím toho, že proces v dožádaném státě se řídí právem dožádaného státu, nikoliv právem státu dožadujícího se informace. Z toho plyne, že procesní práva vyplývající z českého daňového řádu lze uplatňovat jen ve vztahu k českým správním orgánům, nikoliv ve vztahu k orgánům dožádaného státu“*. Správce daně dožádaného státu se tedy při své činnosti řídí vlastními procesními pravidly, nikoliv právními předpisy českého práva. Po zahraniční daňové správě nelze požadovat, aby postupovala podle procesních norem upravujících české daňové řízení. Nejvyšší správní soud rovněž v citovaném rozsudku zdůraznil, že „… *odlišné procesní požadavky na provádění důkazů v jiných členských státech Evropské unie nemohou zásadně snížit požadavek na správné a úplné zjištění skutkového stavu věci. Ostatně v otázce posuzování výpovědní hodnoty důkazů pořízených cestou směrnice 77/799 odkázal Soudní dvůr plně na vnitrostátní právo dožadujícího se státu. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že český správce daně musí vzít v úvahu princip důvěry v činnost orgánů jiných členských států Evropské unie“*.

V dané věci je podle Nejvyššího správního soudu rozhodné, že správce daně prostřednictvím ministerstva financí požádal slovenskou daňovou správu o prověření věrohodnosti faktur vystavených mimo jiné P. V. a B. Z., neboť na jeho straně vznikly pochybnosti, zda stavební práce fakturované a provedené těmito subdodavateli byly skutečně provedeny v rozsahu uvedeném na jimi vystavených fakturách. Úkony slovenské daňové správy byly prováděny na základě mezinárodního dožádání, a proto i kdyby v jeho rámci byli subdodavatelé vyslýcháni jako svědci, režim ust. § 96 odst. 5 daňového řádu se neuplatní. V této souvislosti lze opět poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2014, č. j. 1 Afs 73/2011 - 167, v němž je uvedeno, že *„pokud český správce daně žádá o výslech svědka podle směrnice 77/799, měl by v zásadě požádat zahraniční správní orgán o umožnění účasti českého daňového subjektu na výslechu svědka v souladu s právem dožádaného státu“*. Podle obsahu mezinárodního dožádání je přitom nesporné, že správce daně nežádal, aby uvedené osoby byly vyslechnuty jako svědci. Namítal-li, že P. V. a B. Z. byli podrobeni podobné proceduře jako J. K., který byl vyslechnut jako svědek, je tato námitka nedůvodná, protože se jednalo o zcela nesrovnatelné procesní postupy. V případě J. K. se jednalo o výslech svědka dožádaným Finančním úřadem pro Prahu 9 podle ust. § 5 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků. Finanční úřad pro Prahu 9 tudíž postupoval, na rozdíl od slovenské daňové správy, podle daňového řádu, tj. českého právního předpisu. Za daného stavu a s odkazem na shora uvedenou judikaturu tak Nejvyšší správní soud vyhodnotil, že procesní práva stěžovatele v průběhu řízení před správcem daně nebyla mezinárodním dožádáním učiněným ve smyslu ust. § 4 zákona č. 253/2000 Sb., o mezinárodní pomoci při správě daní, ve znění pozdějších předpisů, zkrácena.

V průběhu ústního jednání dne 27. 4. 2011, jak je zachyceno v písemném protokolu, byl stěžovatel seznámen nejen se žádostí správce daně o mezinárodní dožádání do Slovenské republiky, ale i s informacemi a fakturami získanými slovenskou daňovou správou. Stěžovatel tak měl možnost na tato zjištění v průběhu daňového řízení reagovat. Pokud v kasační stížnosti poukázal na to, že v průběhu daňového řízení byla porušována jeho práva tím, že v dopise adresovaném správci daně podotkl, že u výslechu svědků nebyl přítomen, přičemž tuto skutečnost považoval za pochybení a navrhl toto jednání se svědky uskutečnit dodatečně za jeho osobní účasti, pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že se jednalo o vyjádření stěžovatele k výsledkům kontrolního zjištění. Na toto stěžovatelovo vyjádření reagoval správce daně ve zprávě o daňové kontrole daně z příjmů fyzických osob za rok 2006 tak, že v případě P. V. a B. Z. se nejednalo o svědecké výpovědi. Podstatné však je, že stěžovatel následně v podaném odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru tuto námitku již neuplatnil a nenavrhl doplnění dokazování výslechem svědků P. V. a B. Z.

S ohledem na výše uvedené není rozsudek krajského soudu nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. kasační stížnost zamítl. Učinil tak postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a odvolacímu finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 23. října 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu